

כ"א תמוז תשפ"ו

שנה ו' | גליון מס' 237

בפיקוח רבנים ומחנכים שליט"א

פניות והודעות למערכת:

ניתן להשאיר בקו יבני בינה
טל': 03-3064100 שלוחה 6.

לתרומות ולהנצחה בעלון:

דרך עמדות נדרים פלוס: יבני בינה -
ארגון בני בינה לילדי בני התורה
או בטל' 055-6705847

בינו נא זאת

"עם השמע צפירה מחרישת אזנים, רגע לפני שנסגרו דלתות הרכבת, אמו דחפה אותו לתוככי הקרון"

השכם בבקר, האפלה עדו שררה במלוא ג'ה, אפא ויוסף צועדים חרש יחדיו אל עבר תחנת הרכבת. יוסף בוכה בדמעות שליט, אפא, אני לא רוצה לעזוב אותך. אני מפתח לנסע לבד לבוכרה."

אמו נגבה דמעותיה, נשקה על מצחו, ואמרה לו, "יוסל'ה שלי, אל תפחד, אני מבטיחה שאעבד קצת זמן עד שאצבר כסף עבור פרטים נסיעה נוסף ואז אבוא גם אני לבוכרה, להיות אתך שם."

עם השמע צפירה מחרישת אזנים, רגע לפני שנסגרו דלתות הרכבת, אמו דחפה אותו, את יוסל'ה היקר לה מכל, לתוככי הקרון.

איש המחלת לא יכל להתנגד, אי אפשר היה להשאיר ילד יתום טהור, לבדו.

באותו היום חזרה אמו לבית ריק, בית שהיו בו תחלה המשה נפשות אפא אפא, ושלוש ילדים.

קצת נותרה היא לבדה, נושאת תפלה חרישית לקדוש ברוך הוא, שישמר על עולליה הרבים, שיצליחו בתלמודם, ושללא יתפסו חלילה על ידי הבולשביקים האכזרים.

חלפו מספר חדשים, סוף סוף אמו השיגה מספיק כסף לקנות פרטים נסיעה נוסף לרכבת הנוסעת בבוכרה, היא עולה על הרכבת ברגשות הומים, תכף בעוד שעות מספר, היא תפגש את עולליה היקרים, בפרט את ילדיה הגדולים, אותם לא פגשה כבר כמה שנים.

הרכבת הומה אדם, בליל של צעקות, קרקורי תרגולות ונעזות עזים, אך עיניה מצלצלות בדמעות, דמעות של התרגשות וכמיהה, לפגוש את עולליה היקרים לה מכל.

לאחר מספר שעות של נסיעה, עצרה הרכבת בחרקת בלמים, הגיעה היא לתחנתה הסופית, בבוכרה.

רגליה קפצו מאליהן אל עבר הרציף, אך לפתע נעצרה היא על עמדה.

הן בוכרה הקפואה, מדינה ענקית היא, איך אוכל למצא כאן בחבל ארץ זו את בני האהובים?

רואה היא סביבה המוני אדם מאצים פסיעותיהם, אך היא עומדת בתוך נבוכה, בודדה ואבודתה.

אין לה שום מפר או קרוב כאן בארץ נכר, ואף לא נותר לה כסף לקנות פרטים חזר לביתה.

לפתע שומעת היא מאחוריה, קול עדו מתוק, קול יקר ומקר, "אפא!!!"

מסתובבת היא לאחור, ורואה היא את בנה יוסף היקר, שמח ומרגש, "אפא, סוף סוף הגעת!!!"

אמו הביטה עליו, משפשפת את עיניה פאינה מאמינה, צועקת היא לעברו: יוסל'ה, כיצד זה ידעת לבוא בדיק ברגע הנכון?

"אפא", השיב לה יוסף הצעיר, "לא הגעתי רק היום".

"כל יום מאז שנפרדנו, בשעת ההפסקה בלמודים, ומשמים, זה בדייק בשעה שהרכבת מרוסיה צריכה להגיע, כל יום הגעתי לכאן לחפש אותך בתוך הנוסעים. הייתי יושב בצד, משגן על פה את אשר למדנו היום ומחפה לראות אנלי היום תבוא!"

"את הרי הבטחת לי שתבואי."

בטוח הייתי שתקמי את ההבטחה."

סים אפא את הספור המרטיט ששמע מאביו בגלדו, ודמעות נקוו בשולי עיניו.

"ולנו גם יש אפא גדול, שהבטיח לנו שהוא יבוא אלינו", הוסיף אפא.

"הוא הבטיח לנו, והוא בודאי יקיים!!!"

"פתאם יבוא אל היכלו, האדון אשר אתם מבקשים".

יהודים רחמנים הניחו להם מדי מספר ימים כמה פרוסות לחם בשות על מפתח הדלת.

אך הדבר שהפריע לה יותר מכל הוא, שילדיה יגדלו עם-ארצים, ולא ידעו כלל ללמד תורה.

הדבר הכי נורא שזכור לה היה לילך יודי, זה שהיא יגדל ויהיה עם הארץ. שהיא לא ידע ללמד.

כשגנה הגדול יעקב הגיע לגיל 11, מכרה היא את שארית תכשיטיה, ותמורת כסף רב, השיגה מכרים מיחד, איש מחתרת, שזכור היה להברית אותו לבוכרה.

שם בבוכרה, כף שמעה, יש ישיבה, ישיבה כמו שהיה פעם, לפני המהפכה הקומוניסטית, שם ניתן ללמד תורה.

אמנם, השלטון הסובייטי אסר ללמד תורה גם בבוכרה, אבל שם הצליחו איכשהו להקים ישיבה במחתרת, במסירות נפש.

מאותו היום ואילך, לא ראתה את בנה יעקב, אך מדי פעם בקלה דרישות שלום דרך המברית, שהיה חוזר מדי פעם

האמת, שתכננתי כמה תכניות חשובות לנצל את השעות המועטות שצפויות להיות לי ביום שלישי, צום שבועה עשר בתמוז אחר הצהריים, אבל כשאבא הציג לי לנסע אתו להתפלל תפלת ערבית בפתל המערבי, לא יכלתי לסרב.

דוקא הייתי לא מזמן בפתל המערבי, לכן לא הייתי צריך לקרש טוב 'קריעה', זה היה כשנסענו לעצרת הרבבות פנגד 'גזרת גיס בני הישיבות' שהתקיימה לפני כשלושה שבועות בירושלים, ואבא נצל את ההזדמנות ולקח אותי לפני כן להתפלל תפלת מנחה בפתל המערבי, שם שפכנו יחד שיה לפני שוכן מרומים לבטול רע הגזרה, ולכן תחלה העדפתי להשאר בבית, אבל כשאבא הציג לי לנסע אתו ביחד, לא יכלתי לסרב.

קדם כל, כשאבא מציע לי משהו, אפילו שהוא אמר לי במפתש שאני לא חיב, אני אף פעם לא מסרב. יש מצות פבדו אב, וזה שיה יותר מקל תכנית אחרת שתכננתי לעשות ביום הזה.

אבל גם ידעתי, כי שיה לנצל נסיעה עם אבא. גם כי שיחת חלוין של תלמידי חכמים צריכה תלמוד. בפרט שפדרך כלל, אבא מנצל את הנסיעות הללו לדבר אתי על ענינים חשובים ומענינים.

בנסיעה בהלוך, אבא דבר אתי על קדשת הפתל המערבי, מקום שלא זוה ממונו שכניה, ושכל התפלות שכל עם ישראל מתפללים עוברות דרך המקום הזה אל עבר שער השמים.

הוא הזכיר לי שמעבר לפתל המערבי, שם המקום שאברהם אבינו עמד את בנו יחידו יצחק על גבי המזבח, וזה המקום שיעקב אבינו ישן וחלם את החלום עם הסלם שראשו מגיע השמימה.

זהו המקום שידוד המלך עליו השלום קנה מארונה היבואי בשש מאות שקל זהב, כדי שגנו שלמה יבנה שם את בית המקדש.

הוא תאר לי בצורה חייה את מקום המקדש, את הנסים המוחשיים שהיו רואים תמיד בבית המקדש, וכן את ההפסד העצום שאנחנו מפסידים ככה שבית המקדש עדו לא נבנה.

הוא תאר את הכהנים בעבודתם, איך שכל מי שהיה רואה את עבודת הכהנים היה מהרהר בתשובה ויוצא נקי כמו אחרי יום פפור, איזה יראת שמים היו מקבלים לראות את כל זה.

גם כה לשמע את שירת הלויים, שהיתה מרוממת את כל מי שזכה לשמע, לרמה אחרת של יראת שמים.

את ההפסד העצום שאי אפשר לתאר ולשער, שאנחנו לא זוכים להקריב שם קרבנות.

וכמה נורא הוא המצב של המקום הקדוש הזה היום, שפעת בחרבנו שועלים מהלכים בו. אוי כמה זה נורא, נכרים מקורקים בהיכלו, וכמו שכתב הרמב"ן במכתבו "כל המקדש מתברו חרב מתברו".

אני קצת מתבייש לספר, אבל אחר כך פשהתפללתי תפלת שמונה עשרה, ירדו לי דמעות.

בדרך חזר, אבא אמר שהוא רוצה לספר לי ספור מיוחד שהיה עם סבא שלי רבי יוסף.

היה זה ברוסיה הסובייטית, לאחר המהפכה הקומוניסטית, אמו הצדקנית גרה לבדה עם שלשת בניה, יעקב, יחיאל מיכל, ויוסף.

היה זה לאחר שהגלו את בעלה הצדיק, רבי אליעזר לסיביר הקפואה, בעוון למוד תורה.

קשה היה מנת חלקה של אמו הצדקנית לדור לבדה, בלא בעלה הצדיק. הם רעבו לחלם וקפאו מקור.

אבל מה עושים? יוסף חיב ללמד תורה!

לילה אחד לוחשתי לו אמו באזן, יוסל'ה: "מחר, מחר בבקר יוצאת רכבת לבוכרה, על הרכבת יהיה איש המחלת."

"יוסל'ה, אתה חיב ללמד תורה, ברגע שהרכבת תסע ותשאיר לבדה, לא תהיה לו בוכרה, הוא יהיה חיב לקחת אותך."

לבלבוקה, לא תהיה לו בוכרה, הוא יהיה חיב לקחת אותך."

לבלבוקה, לא תהיה לו בוכרה, הוא יהיה חיב לקחת אותך."

